

1830

ONS JUBELJAAR

Een Eeuw geleden werd de Laterdaagsche Kerk gesticht

1930

15 DECEMBER 1930

No. 24

35e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

„Van 't Oosten waar de zon verrijst,
Tot aan het eind' der aarde,
Stijg' 't loflied dat den Heiland prijst,
Wien ons Maria baarde”.

KERST- EN NIEUWJAARSGROET.

Aan de Zendingen en Kerkleden van de Europeesche Zendingen.

Waarde Broederen en Zusters:

Ontvangt onze Kerst- en Nieuwjaarsgroeten: Moge de Kerst- en Nieuwjaarsgeest uwe harten vervullen van vreugde en U sterken voor uw levenstaak.

Wij zijn trotsch op de Laterdaagsche Heiligen in Europa. Het aanwezig-zijn van den waren geest der Kerk van Jezus Christus onder de Europeesche Heiligen blijkt overvloediglijk uit hunne geestelijke onkreukbaarheid en bezonnen toewijding aan het laterdaagsche werk. Zij het immer zoo!

Honderd jaar geleden deze maand, sprak de Heere tot Zijne opnieuw gestichte Kerk, toen pas negen maanden oud:

„Houdt al de geboden en verbonden, die u binden; en Ik zal maken dat de hemelen voor uw welzijn zullen ruischen, en Satan zal sidderen en Zion zal zich verheugen op de heuvelen en bloeien”.

Geen profetie is ooit vollediger vervuld!

Een handjevol getrouwe mannen en vrouwen, zwak maar vol ernst, dat op onbarmhartige, ongeëvenaarde wijze vervolgd werd, heeft in de afgelopen eeuw een bloeitijdperk gezien zooals geen ander volk gezien heeft. Op de wapenrusting der waarheid is elk aanvalswapen afgeketst. De Heere is Zijne belofte indachtig geweest, en vervolging is voorspoed geworden.

De Kerk verheugt zich op heden. Zij is dankbaar. Het eeuwjaar, dat nu ten einde loopt, is voor ons allen een jaar geweest van dankzegging voor ontvangen zegeningen, voor een verhelderd begrip van heilige dingen, voor de hemelleiding, van dag tot dag, die de Kerk en elk afzonderlijk lidmaat, waar ook gevestigd, genoten heeft.

De toekomst is veelbelovend. De Kerk zal voorwaarts gaan. Het staal der waarheid zal voortgaan het scherpe lemmer van nieuwe oppositie-vormen af te ketsen. De zegepraal ligt vóór ons: zegepraal over zonde en het kwade, over armoede en verval. De overwinnaarsvlag zal immer over de Laterdaagsche Heiligen wapperen.

De voorwaarde, waarvan deze heerlijke toekomst afhangt, is onveranderd. „Houdt al Mijne geboden”. Gedenkt de hartverheffende woorden: „Ik, de Heere, ben gehouden als gij doet wat Ik zeg; maar als gij niet doet wat Ik zeg, hebt ge geen belofte”. Laat ons den Heere beproeven.

Zij die de wetten des levens gehoorzamen hebben vreugde, ze worden bevrijd van vrees, die leelijke vredevernielster. Zoo sprak de Heere in de openbaring van December 1830:

„En Israël zal in Mijnen eigenen bestemden tijd verlost worden; en door de sleutelen welke Ik gegeven heb zullen zij geleid en in het geheel niet meer verward worden. Verheft uwe harten en weest blijde, uwe verlossing nadert. Vrees niet, klein kuddeke, uw is het koninkrijk totdat ik kom”.

Broederen en Zusters, laat ons voor zulk een zegen leven. Laat ons, met al onze macht, de eenvoudige, mooie, levengevende leerstellingen van het Evangelie van Jezus Christus aanwenden. Dan zal alles wèl met ons zijn. De toekomst van het werk in de Europeesche landen is inderdaad veelbelovend. Laat ons ook dáárvoor den hemel prijzen.

Moge de Heere u allen zegenen.

Kerstmis 1930

JOHN A. WIDTSOE.

LEAH D. WIDTSOE.

DE TOOVERBAND.

(Een compleet Kerstverhaal).

Stella Pugmire Rich in de Improvement Era.

„Bent u mijn pappie?”

Dan Walters keek plotseling op. Hij was niet voorbereid op den hartelijken klank in die stem, noch op het zien van het flinke kleine gelaat hetwelk hem vol nieuwsgierigheid opnam vanuit de achterbank van het wachtende Fordje.

„Dit is toch Kent niet, tante Martha?” vroeg hij ongeloovig aan de oude vrouw, die naast het kind was gezeten.

„Ja, die ben ik wel”, riep de jongen uit, „en ik vind, dat U net bent als op het portret.” Hij leunde daarbij uit den wagen, om zijn rijzigen, breed-geschouderden vader beter te kunnen zien.

„Ga toch zitten”, beval de vrouw met barsche stem. „Je trekt de geheele tochtdeken van mij af.” En zij vervolgde, terwijl zij haar neef goed bekeek met haar bijziende oogen, „Drommels Dan, die zes jaren in Cuba hebben je gestalte niet veel veranderd, maar je gezicht ziet er veel ouder uit.”

„En hoe gaat het met U, tante Martha, „nog steeds last van rheumatiek?”

„Steeds erger”, antwoordde zij kortaf, „en dit zitten hier in de open auto schijnt het ook niet beter te maken.”

„U hebt gelijk”. En terwijl hij zijn handbagage in de auto wierp, dacht hij bij zichzelf, dat tante Martha in deze jaren evenmin veel was veranderd. Zijn oude tegenzin voor haar wist ze nog altijd op te wekken.

Hij ging voor in den wagen zitten, begroette den ouden buurman, die chauffeerde, en met veel geratel ging het huiswaarts.

De lucht was snijdend koud, hoewel slechts hier en daar aan den kant van den hard-bevroren weg wat sneeuw was te zien. Gewoonlijk was deze landstreek, Jackson Hole, onder de sneeuw begraven in December. Dan trok zijn winterjas wat vaster om zich heen, zette den kraag op en beschouwde het voorbijvliegende landschap.

„Kijk eens!” „Tante Martha!” „Papa, jij ook, kijk eens!” Een dik rond handje stompte Dan krachtig in den rug. „Kijk die kleine kerstboompjes daar eens mooi feest vieren!”

Een groepje jonge denneboomen stond heel alleen op de berghelling. In het bijna verdwenen avondlicht had hun groen een zwarten weerschijn. Dan Walters keek er even naar en keerde zich om naar zijn zoon. Het kleine opgetogen gezichtje gaf hem een vreemde pijn in het hart. Hoevele malen had niet precies dezelfde uitdrukking op het gelaat van Hélène gezien!

„Ophouden hiermede”, zeide hij streng bij zichzelf. „Het leven zal mij niet langer pijn doen.”

Het was reeds donker, toen de auto bij het huis der tante stil

hield. Het gele lamplicht straalde naar buiten door de beide gordijnlooze vensters en die maakten in het duister den indruk van een paar kattenooogen. Altijd had Dan een hekel aan deze kale vensters gehad, van den dag af, dat hij als een ouderlooze twaalfjarige knaap, die heimwee had, bij zijn tante onderdak had gevonden. Hij herinnerde zich haar eens te hebben gevraagd, waarom zij haar vensters niet evenals andere menschen van gordijnen had voorzien. Kortaf had zij hem toen geantwoord, dat zij voor de menschen niets had te verbergen.

Eliza, de eenigszins achterlijke dochter van tante Martha opende de keukendeur, waarop in het keukenlicht een pas geschrobde drempel zichtbaar werd. Dit gezicht vervulde Dan met een vreeselijke walging. Het was 't eenigste stoffelijke ding dat hij zich herinnerde van den dag na de begrafenis van H  l  ne toen hij, door smart gebogen, het huis had verlaten.

Hij was er met de kindermeid heen gegaan om er de baby te brengen, omdat tante Martha er op gestaan had het kindje bij zich te nemen. „Hoewel ik niet in staat ben ervoor te zorgen, kunnen wij het toch niet in de handen van vreemden laten”, zoo sprak zij en Dan, overweldigd door het verdriet over zijn verlies, had haar aanbod aangenomen.

Toen hij van de zorgen over het kind bevrijd was, kon hij het leven opnieuw beginnen. Maar niet als eenzame boschwachter. Eenzaamheid kon hij niet verdragen. Hij vond een betrekking op Cuba en gaarne ging hij daarheen. Hier was tenminste niets wat hem aan zijn verloren geluk kon herinneren.

Zijn verantwoordelijkheid als vader verontrustte hem in 't geheel niet. Hij kende dit gevoel nog niet. Dit moest nog in hem worden geboren. In zijn hart was slechts plaats voor de smart over den dood van H  l  ne en een verlangen om heen te gaan. Toen de verpleegster, in de hoop de droevige tijding, welke zij hem moest brengen, wat minder zwaar te maken, hem het kind in de armen legde, had hij er met verbeterden woede naar gekeken. „Neem het weer mee”, zeide hij. „Ik wensch het nooit meer te zien.”

Geen enkelen maal had zijn houding tegenover zijn zoon zich gewijzigd. In al die zes jaren niet. De zorg voor een suikerplantage liet hem weinig tijd over, zelfs niet voor zijn droefheid. De herinnering aan zijn leed werd steeds zwakker en zou zeker, evenals de gedachte aan zijn zoon, een of anderen dag zijn verdwenen, als niet een brief van tante Martha zijn terugkeer noodzakelijk gemaakt had.

De familie Melbourne wilde zijn zoon als hun kind aannemen om de plaats in te nemen van een gestorven kind. Bovendien moest Dan toch iets met zijn zoon beginnen. Bij tante Martha kon hij niet langer blijven. Haar rheumatiek werd met de jaren erger

en Kent zou zelfs aan een gezond mensch de handen vol gegeven hebben. Daarom moest Dan thuis komen en deze zaken persoonlijk regelen. Naar haar meening kon hij het kind het allerbeste aan de familie Melbourne afstaan.

Toen Dan daar in het verre Cuba den brief had gelezen, kwam hij tot de slotsom, dat tante Martha gelijk had, voorop gesteld natuurlijk dat die familie Melbourne de juiste menschen zouden blijken te zijn. Het eenigste wat hij van hen wist was, dat de man hem als boschwachter had opgevolgd.

Kon hij nu deze geheele zaak maar per brief regelen! Maar er was iets in zijn binnenste, dat hem daarvan terughield. Hoezeer hij er ook tegenop zag om de plaatsen van zijn vroeger geluk weer te bezoeken en de oude wonden weer geheel open te rijten, was hij toch wel verplicht persoonlijk deze menschen te leeren kennen. Het trof toevallig zeer gelukkig, dat het hoofd-bureau zijner Maatschappij hem naar New-York terugriep voor een conferentie. Hij zou dan meteen twee weken vrij-af nemen om de toekomst van zijn zoon voorgoed te regelen. Mogelijk kon hij het huisje, waar hij met Hélène gelukkig was geweest, het „Kraaiennest”, zooals zij het noemden, dan ook verkoopen. Hij besloot dus zijn tante te bezoeken. Hoe vlugger de laatste banden daarna verbroken zouden zijn, hoe beter.

„Het avondeten is gereed”, wekte tante Martha hem uit zijn gemijmer, terwijl Eliza de warme schotels van het fornuis op de tafel plaatste. De dampende soep uit de diepe borden vervulde de lucht met een aangename geur, welken hij in het warme Cuba bijna had vergeten. Voorzeker at tante Martha er goed van — daaraan viel niet te twijfelen. Hoe heerlijk smaakten die *doughnuts* (een soort oliebolletjes). In jaren had Dan niet zoo smakelijk gegeten. Als nu Tante Martha er maar niet was en hij alleen rustig kon eten. Maar niettemin deed hij zich tegoed. Bij zulk smakelijk voedsel kon men heel goed probeeren haar stekelige opmerkingen langs zich heen te laten gaan. Hij deed dus de ooren toe en weldra heerschte er, schijnbaar, een prettig stilzwijgen.

Plotseling echter verstoorde een luid proesten en hoesten deze stilte. Kent had zitten spelen en zich daarbij verslikt.

Tante Martha keek woedend op en haar boosheid was zoo hevig, dat Dan zichzelf schuldig begon te gevoelen. Hoe herinnerde hij zich nu de duizenden keeren dat deze nijldige blik en die booze woorden hem hadden gegolden.

„Voor straf”, zei ze, „krijg je nu geen avondeten meer. Doe je jas en je wanten aan en breng de melk naar buurman Melbourne.”

Langzaam stond de jongen op. Dan merkte, dat hij tante Martha aanzag met een blik, waarin haat gloeide. Het was waarlijk een verschrikkelijke uitdrukking op het gezichtje van een zesjarig kind.

„Arme kleine stakker”, dacht hij; „ik kan me precies indenken

wat je gevoelt. Als een protest tegen haar voortdurende kreenterigheid zal je nu weldra stilletjes gaan rooken achter de schuur of den een of anderen dag wegllopen."

Hij had nooit het kind bij haar moeten achterlaten. Het was werkelijk een soort misdaad dat hij het gedaan had. Hij had toch beter kunnen weten. Zij waren als twee verschillend gestemde instrumenten. Nooit zouden ze kunnen harmoniëeren. Het was al bijna niet uit te houden geweest om bij haar te wonen, toen hij zoo'n jongen was. Hij merkte nu, dat de jaren haar strengheid hadden vermeerderd. Wat een geluk, dat morgen de familie Melbourne zou komen. Zonder hen ooit gezien te hebben voelde hij nu, dat hij er van ganscher harte in zou toestemmen als zij Kent wilden aannemen als kind.

„Ben je niet bang in donker, Kent?" vroeg hij vriendelijk, toen de jongen de deur uitging met de melk. Kent schudde het hoofd.

„Bang?" Tante Martha lachte schrill. „Ik wou, dat het waar was. Dan zou ik tenminste weten waarmede ik hem straffen kon. Hij is absoluut zonder angst. Denk er om, dat je binnen twintig minuten terug bent", riep ze hem na. „Waag het niet er even te blijven." En toen tot Dan gewend: „Buurvrouw Melbourne was gisteren hier om te vragen of Kent het Kerstfeest bij hen mocht komen vieren, maar ik heb haar gezegd, dat ze spoedig meer dan genoeg van hem zouden krijgen als jij er in toestemmen wilde, dat zij hem zouden mogen adopteren."

Toen het kind terugkwam, was alle boosheid van zijn gezicht verdwenen. „Ik weet de mooiste kerstvertelling", begon hij, „Buurvrouw Melbourne heeft me een eindje weggebracht en zij heeft het mij allemaal verteld."

„Nou, houd dat maar voor je. Ik kan niet tegen dat geklets. Eliza breng zijn hansop. Het is tien uur. Hij moest reeds lang in bed zijn."

„O, tante Martha, mag ik niet opblijven? Ik geloof, dat hij die vertelling wel zou willen hooren." Er lag iets weemoedigs in de stem van het kind. Het kwam in de laatste woorden uit, alsof het ventje hoopte dat de beslissing veranderd zou worden.

Tante Martha keerde zich om, „Luister niet naar dat gevele, dan houdt hij vanzelf de mond dicht", sprak ze tot Dan.

„Misschien kan je het mij morgenochtend vertellen, Kent", voegde de vader er aan toe. „Het is nu werkelijk kinderen-bedtijd."

Het kind zeide niets meer. Dan merkte op dat hij zijn kleeren ongewoon netjes opvouwde voor een normalen jongen van dien leeftijd... de oogen van tante Martha dwongen.

Toen de kleine naakte figuur in het slaappakje verdween, kwam plotseling bij Dan de gedachte op hoe grappig het moest zijn met dien kleinen deugniet te ravotten, maar hij schrok van zijn gedachten: zijn eigen speelneigingen waren altijd onderdrukt!

Kent nam zijn kaars en ging langzaam naar de groote deur die naar boven leidde. Er was iets in de kleine eenzame figuur dat den man tot in zijn binnenste deed ontroeren. Hij strekte de hand uit en klopte onder het voorbijgaan den knaap op de schouders.

„Goeden nacht, mijn jongen”, hij zweeg plotseling als verrast door zijn eigen vriendelijkheid. Het klonk vreemd dit „mijn jongen”.

Het gezicht van het kind verhelderde. „Goeden nacht, pappie, en V r o o l i j k Kerstfeest.”

De groote deur ging open. Het licht van de kaars flikkerde heen en weer en kil en donker toonde zich het trapgat. Na nog snel even omgekeken te hebben, begon Kent de smalle trap te beklimmen.

De omgeving begon Dan nu als iets vijandigs te beklemmen. Met het naar boven gaan van den jongen kwam het gevoel, dat hij geen minuut langer zou kunnen blijven in deze sfeer. Hij verlangde plotseling naar de loome onverschilligheid van het leven op Cuba, waar de oude tegenzin voor tante Martha, de nieuw geopende wonden over het sterven van Hélène en deze ontroeringen, welke Kent's tegenwoordigheid hem bezorgden, onbekend waren. Hij was blij, dat hij slechts twee nachten zou overblijven. Maar waarom zoo lang te blijven — waarom meer dan één nacht hier te zijn? Zijn hersenen werkten snel een nieuw plan uit. Hij kon vanavond nog het „Kraaiennest” bezoeken, een boedellijstje opstellen en dan schriftelijk met den notaris alles voor den verkoop ervan regelen. Morgenochtend kon hij dan de familie Melbourne bezoeken en bijtijds iemand bestellen om hem naar het station te brengen, zoodat hij dan nog met den nachttrein kon afreizen.

„Tante Martha”, zeide hij, „ik zal vanavond nog naar het „Kraaiennest” gaan om een en ander na te zien voor ik tot den verkoop overga”.

„Hemeltje, Dan! dat is te ver nog hedenavond”.

„Heelemaal niet. Het is slechts een mijl. De wandeling zal mij goed doen”.

„Zooals je wilt. Maar breng mij eerst even dat pakje van den zolder. Het is iets wat de familie Melbourne voor Kent hebben gebracht. Ik heb wat warm ondergoed voor hem gekocht. Ik geef niet veel om het Kerstfeest, maar de Melbournes wel.” Toen Dan het pakje open maakte, kwam een slede te voorschijn, een lange, rood geverfde, blinkende slede. Plotseling voelde hij zich beschaamd, dat hij het Kerstfeest had vergeten, het feest, waarop men kleine kinderen met geschenken gelukkig maakt. Geen haar op zijn hoofd had eraan gedacht, maar de familie Melbourne had Kent niet vergeten. Zij hadden voor zijn jongen een slee gekocht. Waarom had hij er zelf niet aan gedacht? Hij had aan tante Martha altijd geld genoeg gestuurd voor het onderhoud van Kent, maar wat geschenken of zoo iets betreft, dit had hij geheel aan haar overgelaten en zooals zij zoo juist zelf had beweerd, gaf zij

niet veel om het Kerstfeest. Hij kon haar echter niets verwijten, gezien zijn eigen handelingen. Het zou leuk zijn om het gezicht van den jongen te zien als hij de slee zag — maar hij wilde nu wel, dat hij de gever was geweest inplaats van de familie Melbourne.

Maar waarom zich met zulke gedachten te verontrusten? Morgenavond zou hij reeds een heel eind bij alles vandaan zijn.

Toen hij weer in de kamer kwam, was Eliza al naar bed en tante Martha bezig een warme kruik klaar te maken voor haar pijnlijken voet.

„Je kaars staat in de keuken op tafel, Dan. Je slaapkamer is boven links”, riep ze hem toe, terwijl ze haar slaapkamerdeur sloot. Dan stak de kaars in zijn zak en ging naar buiten, op weg naar het „Kraaiennest”. De kleine huisjes, welke als beschermingszoekend rondom de kerk stonden, lagen in het nachtelijk duister koud en kil, maar hij wandelde voort door de denneboomen, tot dat hij zijn eigen huisje had bereikt. Hij ontsloot de deur en stak een lucifertje aan. Hij voelde in zijn zakken en haalde de kaars te voorschijn, welke hij aanstak en in een vreemdsoortigen sparappelkandelaar plaatste, welken hij jaren terug zelf had gemaakt.

In de bergplaats achter het huis vond hij zelfs nog wat houtblokken en spoedig knetterde een gezellig houtvuur in den open haard. Hij trok een ruwen stoel bij het vuur, teneinde eerst eens een poosje rustig te kunnen mijmeren, alvorens het onderzoek verder voort te zetten. De ruwe stoel had hij ook zelf gemaakt.

Daar voor het venster stond nog een vroolijk beschilderde aarden pot met een paar verwelkte stengels — wilde bloemen die Héléne geplukt had. Hij ademde diep. Hij had dit blokhuis gebouwd in het eerste jaar, dat hij boschwachter was om gedurende de maanden, waarin hij in deze omgeving moest werken, vrij te zijn van tante Martha's treiteren. Hoog boven op een steilen heuvel was het de laatste halte tusschen het bosch en het kleine stadje daar beneden. Hij was juist bezig het „af” te maken, toen Héléne er binnen stapte en tevens in zijn hart. Zij was de nieuwe onderwijzeres van het stadje en was met de kinderen gaan picnicken.

„Wat is dit voor een „Kraaiennest”?” had ze vroolijk uitgeroepen bij de deur, terwijl de kinderen achter haar nieuwsgierig naar binnen keken.

„Dit „Kraaiennest”?” antwoordde hij. „Wil u niet eens binnen komen en het inspecteeren?”

„Heeft u er niets op tegen?”

(Zie vervolg blz. 407.)

Prettige Kerstdagen en een gezegend Nieuwjaar!

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: FRANK I. KOOYMAN - ASSISTENT: PIETER VLAM

ALS HET JAAR TEN EINDE LOOPT.

Als het jaar ten einde loopt wie denkt er dan niet aan hen die heengingen sedert den vorigen Oudejaarsdag? De Ster heeft er enkelen genoemd van de in ons land en in Utah overledenen — heel zakelijk-kort heeft ze dat gedaan — feitelijk niet meer dan namen en dagteekeningen gegeven —

In ons gepeins zien wij hen langs ons geestesoog trekken — daar zijn vooraanstaande namen als Junius F. Wells en Wm. M. Morton — Hollandsche namen als De Vries — Gerritsen — HAVINGA — Sleurink — Wijnsma de Boer — ten Cate — Wiers — De Widt — De Gast —

Willem de Gast — een onzer locale ouderlingen — geduldig lijder onder een sleepende en sloopende ziekte — liefhebbend echtgenoot en vader — trouw op zijn plaats in de Kerk toen zijn levenskrachten het hem nog toelieten —

Waar is hij, waar zijn de anderen op het oogenblik —? Auke de Vries Jr., zeventienjarige — Janna de Widt, twintigjarige — anderen ouderen van dagen — werkzaam állen — oud en jong — dáár állen jong —? Oud was toch alleen maar het levenskleed, niet waar —?

Onder de buitenstaanders noemen wij als een goeden vriend den naam Boekhout te Rotterdam, den braven echtgenoot van een onzer getrouwe leden — de Rechtvaardige Rechter kent zijn zielenwaarde.

De naam Neuteboom doemt op — Evert Neuteboom te Ogden, Utah — vice-consul voor Nederland — kerkwerker — jaren geleden zendeling in ons land — thans weer op zending —?

Werken hij en Ouderling De Gast daar nu misschien samen —? Is grootvader Deurlo, schoonvader van broeder De Gast, daar bij hen — trouwe ziel, reeds jaren aan gene zijde — God is niet een God der dooden maar der levenden — zij leven Hem allen — „Van de stille lippen der zwijgende dooden komt geen woord, maar in den nacht des doods ziet de hoop een sterre en de luisterende liefde hoort wiekgeruisch —” ¹⁾

¹⁾ Robert Ingersoll bij het graf van zijn broeder.

„Een God met genoeg verbeeldingskracht om oceanen te scheppen en zonnestelsels en sexen, en jaargetijden en dichters, en bergen en moeders en martelaren — men mag er op rekenen, dat zulk een God het hiernamaals rechtvaardig en voldoening-gevend en vol van belangwekkends maken kan. Ik praktizeer er heel weinig over, maar ik stort weinig tranen bij begrafenissen. Ik laat het allemaal aan Hem over”. 2)

K.

DE MENSCH JEZUS.

Het volgende is 'n uittreksel uit den Romeinschen Senaat en werd genomen uit de openbare gedenkschriften te Rome door Napoleon Bonaparte, bij gelegenheid dat hij de stad van vele waardevolle manuscripten beroofde.

„Er verscheen in onze dagen een man, groot van deugden, Jezus Christus genaamd, die nog onder ons leeft.

„En door de heidenen wordt hij als 'n Profeet der Waarheid beschouwd. Maar zijn eigen discipelen noemen hem den Zoon van God. Hij doet de dooden opstaan en geneest ziekten van allerlei aard. Een man van 'n ietwat groote gestalte, die bij den aanschouwer zoowel liefde als vrees kan opwekken. Zijn haar heeft de kleur eener rijpe hazelnoot; ongekruld tot aan zijn ooren, vandaar naar beneden donkerder van kleur, een weinig krullend en golvend om zijn schouders. In het midden van het hoofd is zijn haar gescheiden, naar het gebruik der Nazareners.

„Zijn voorhoofd is regelmatig en edel gevormd. Zijn oogen hebben de kleur van het uitspansel, 'n azuur blauw, droevig, tot het innerlijk sprekend, vol goddelijke liefde, bijwijlen verwisselend van kleur, vlamkend, fonkelend, met onuitsprekelijken en toch sprekenden oogopslag; hun uitdrukking is ietwat zacht, maar vol onuitsprekelijke wijsheid. Zijn gelaat is zonder vlek, rimpel of smet, zijn schoonheid wordt verhoogd door 'n liefelijk rood, zijn neus en mond zijn regelmatig gevormd, zijn baard is zwaar en heeft de kleur van zijn haar, is niet van groote lengte en is in 't midden gedeeld.

„In het bestraffen vreeselijk, in het vermanen hoffelijk, in het onderwijzen zeer bescheiden en wijs. Zijn lichaam is schoon van verhoudingen en goed gevormd.

„Niemand zag ooit zijn glimlach of hoorde hem lachen, maar velen hebben hem zien weenen; een man van ongewone schoonheid. Ver de kinderen der menschen te boven gaande.”

(Overgenomen.)

2) Bruce Barton, What can a man believe?

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH

TIJDSCHRIFT VAN

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS

VAN DE

LATERDAAGSCHE HEILIGEN

35^E JAARGANG - 1930

Een zeer belangrijk Jubeljaar:
De Laterdaagsche Kerk looft blijde
En dankbaar de Alzegenaar,
Dat Hij een eeuw lang haar geleidde.

UITGEGEVEN

DOOR DE NEDERLANDSCHE ZENDING

CROOSWIJKSCHESINGEL 16^B, ROTTERDAM

DE 21 BR

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1000 S. EAST ASIAN

CHICAGO, ILL. 60607

1980

1000 S. EAST ASIAN

CHICAGO, ILL. 60607

1980

1000 S. EAST ASIAN

CHICAGO, ILL. 60607

1980

1000 S. EAST ASIAN

CHICAGO, ILL. 60607

1980

1000 S. EAST ASIAN

CHICAGO, ILL. 60607

1980

1000 S. EAST ASIAN

CHICAGO, ILL. 60607

1980

1000 S. EAST ASIAN

CHICAGO, ILL. 60607

1980

1000 S. EAST ASIAN

CHICAGO, ILL. 60607

1980

VOORWOORD.

De vijf-en-dertigste jaargang van de *Ster* staat in het teeken van het Eeuwjaar der Kerk, het heugelijke Jubeljaar dat letterlijk omgevlogen is. Verdienden vroegere jaargangen een aanbeveling ter verdere lezing en herlezing, deze — het wordt zonder eenigen roem gezegd — niet minder.

Behalve verluchte feestnummers en bijzondere gelegenheids-artikelen heeft ons tijdschrift — evenals in vorige jaren — een verscheidenheid van leesstof verschaft, die alleszins waard is bewaard te blijven. Elke ingebonden *Ster*-jaargang is een aanwinst voor iemands boekenkast — de Eeuwjaarseditie heeft bovendien historische waarde.

Mocht de lezer in het schrijf- of vertaalwerk van sommige artikelen iets te misprijzen vinden, dan bedenke hij dat de *Ster* geschreven wordt onder de drukke tafereelen van het zendelingen-leven. Het reizen en trekken en allerlei andere plichten van den redacteur, die tevens zendingspresident is, en het maatschappelijke werk en andere kerkelijke vertalingsarbeid van den assistent belemmeren meermalen die perfectie afronding welke elk nummer verdient.

Een ieder zal, hopen wij, haar geest proeven: den geest van het teruggebrachte Evangelie. Zij koestert eerbied voor anderer overtuiging, ze wil verdraagzaam zijn, maar hare verdraagzaamheid beteekent niet het ook maar eenigermate prijsgeven van de heerlijke waarheden die hare bladzijden zoo kenmerken. Zij wil blijven, boven alles, zendingsorgaan, lichtdraagster, morgensterre van den grooten komenden Dag des Lichts.

REDACTIE.

INHOUD.

De met een sterretje gemerkte titels zijn verzen.

Aangekomen 16, 20, 84, 152, 248, 375, 395, 416	Eerste Woord van Wijsheids Ten- toonstelling, De 381
Abonnementsgelden . . . 330, 363, 395	Eeuw gaat voorbij, De 147
Afscheidswaarden 102	Eeuwfeest en Onze Kinderen, Het 156
Al het geschapene prijst God . . 210	Eeuwjaarsbesluit. 50
Aller denken en attentie 192	*Engel van den Heer, Een 146
Alpengloeien 360	Evangelische Vragenbus 244, 310, 394, 414
*„Als de zon schijnt in uw hart". 53	Excommunicaties 232
Als een Ijsberg 337	Familiegebed, Het 206
Als het jaar ten einde loopt . . 405	Feestcentrum. Een 166
Als machthebberde. 65	Fijngevoeligheid 355
*„Als" voor meisjes, Een 118	Gebed, Het 279
Amsterdamsche Conferentie 20, 64, 82, 240, 279, 295	Geen Engeltjes, maar toch wonder- vol 342
B. Tiemersma Vice Consul . . . 328	Geest van het Evangelie, De . . . 179
Behoeftc aan Bijzondere Open- baring 151	Geestelijk Juweeltje, Een 105
Bergverhaal, Een 322	Geïllustreerde Jubel-Ster, Een . . 112
Bidden en Karakter-vormen. . . 211	*Gelegenheid 338
Bisschop John Wells en Arthur Winter 262	Generaliseert ge? 357
*Bloempje in den gespleten wal . 245	Gezin en Gezondheid 46, 80, 119, 157, 195, 232, 308, 343, 378, 411
Boodschap van het Eerste Presi- dentschap 121	Glorieuze Koninkrijk, Het . . 73, 96
Brandglass, Het eene 415	*God onzer vaadren. 368
Brigham Young 209	Gods eerste Openbaring in deze dagen. 57
Broeder-Liefde 280	Gods onveranderlijk woord. . . 306
Bijbelboek — is het voldoende, Het 297	'n Goede daad 348
*„Bij de Susquehanna". 207	„Goed woord uit een ver land" . 104
Bijenkorfwerk 212, 304	Groep van Zendings Presidenten. 337
*Christus-Beeld 56	Groeten. 17
Daar moet het heen 329	Groninger Conferentie 166, 184, 304, 339
Degelijk Sinterklaas- of Kerstge- schenk 395	Groote Veertig Dagen 88
Dingen welke u tegenhouden . . 346	Hare Majesteit Koningin Wilhelmina 273
Doop voor de Dooden 220	Hatelijke Woorden. 203
Een Boosdoener der lippen. . . 377	Heere spreekt, De 2
*Eenmaal zal 't hart verstaan . . 366	Hemelreis, Een 54
Eerste Wet des Hemels 233	*Herkenning. De 162
	Honderd jaar geleden 91

Hoogtijden op het Huwelijkspad . . .	363
*Huis aan den Weg, Het.	359
Huisbezoekles 13, 25, 56, 88, 110, 172, 285, 372	
Hij heeft gesproken, Hij spreekt . .	49
Iets over Priesterschapsplichten . .	241
In de Alpen	257
In het Vaderland terug	225
In het land van George Washington	365
In ons eigen Zendingsveld	363
Is er een Sinterklaas?	393
*„Johannes, doop mij!“	312
Jubeljaar-plannen	8
Jubel-uitgaven	92
Junidag, Een	185
Kerst- en Nieuwjaarsgroet	397
*Kerst-Wiegelied.	380
„Kleine Rectificatie, Een“	177
„Komt, Heiligen, Komt“	165
*Koninginnedag	275
Kreet van 't innigst Zielsbegeeren	279
*Lentegroen en Zomerrozen	377
Lofwaardige Jubelnummers	184
Macht van het Voorbeeld, De. . . .	25
Mensch en het Dierenrijk, De. . . .	44
Mensch Jezus, De	406
Menschen die buiten hun lichaam stonden	313
Menschen grootste zegen, Des. . . .	270
*Mislukking.	246
Modern Evangelie-prediken.	202
*Moederliefde	160
Moedersdag	161
Moeders der Menschen, De.	153
Mormonen, De	169, 187
Mijn Hemelsch Tehuis	87
Naar Amerika?	311
Naar den tweeden Eeuwpaal	150
Naar hooger oord geroepen	304
Nieuwe Bedeelings-gedachten . . .	372
Nieuwe Boodschap van God	249, 266
Nieuwjaarswensen	7
Nieuwe Rijmpreekjes	340, 358, 375

O, zeg wat is de Waarheid	85
Omgewaaiide Boom, De	285
Ondervinding is het beste bewijs . .	27
Ongelijke Strijd, Een	95
Ons Bedehuis.	247
Ons laatste Woord	1
Ontstaan van een Parel, Het	287
Ontslagen 48, 84, 104, 168, 296, 380, 386, 416	
Onvergelijkelijke, De	256
O.O.V. 192, 214, 224, 287, 146, 183 316	
Op den drempel v. h. Eeuwjaar . . .	9
*Op 's Hemels wolken zal Hij komen	20
Overleden 20, 84, 184, 198, 232, 247, 296, 304, 328, 416	
Op zending geroepen	200
Paedagogische Toepassing	93
Pakkend slot	64
President Hoover en de Padvindere- beweging	204
Priesterschapsvergadering 14, 24, 38, 83, 107, 181, 213, 262, 291, 320, 330, 362, 395	
Radbout Legende	223
Rotterdamsche Conferentie 16, 22, 222	
Rijkdom.	281
Sovjet-Rusland en „de Christelijke Kerk“.	167
*Steekt uw handen uit de mouw . .	55
Stichten der Kerk, Het	1
Terwijl de Rijn voorbij rolt. . . .	217
Toen het menschmod „modder werd“.	193
Tooverband, De.	399, 407
Totaalsom der Hedendaagsche Openbaringen	33
Utrechtsche Conferentie 240, 259, 362, 370, 391	
*Uw Zending	176
Verandering van Vastendag	104
Verbetering	395

Verleden en het heden, Het . . .	349
Verplaatst en Benoemd 16, 48, 84, 104, 152, 168, 200 246, 248, 378, 396, 416	
* Visioen, Het	113
Vitzucht	321
Voedsel vraagstuk en het Neo-Malthusianisme	317
Volle licht, Het	274
Voortrekkers	200
Vragenbus	244, 310, 394, 414
„Vrede, Vrede, maar er is geen Vrede”	207
Vijfde Evangelie, Het.	331
Waarheids juweeltjes	56
Waarheid uit alle Wijsgeerige stelsels, De	305
Wacht u voor Kritiekvogels	335
Wat het beteekent een waarheidszoeker te zijn	162
Wat is het overvloedige leven?	110
Welcome bestrijding	41
Wereldmoeder, De.	35

Wereldoorlog in Cijfers, De . . .	182
Wesley's Twist	199
*Wie overwint?	415
Wilsvrijheid	373
Woord van Wijsheid.	226
Woord van Wijsheid het redmiddel voor de sociale nooden?	255
Zaligheid voor de dooden	289.
	341, 388
Zendingsnieuws 16, 48, 84, 104, 152	
	168, 183, 200, 212, 248, 255, 279, 296, 363, 375, 378, 310, 395, 416
*Zielslief heeft 't hart	371
Zion	385
Zondagsschoolwerk 14, 26, 62, 91.	
	109, 152, 184, 199, 212, 246, 261
	288, 293, 325, 347, 399, 414
„Zooals een mensch denkt”	389
Zustershulpvereniging 11, 46, 80,	
	119, 158, 957, 196, 287, 294,
	308, 325, 343, 362, 376, 378, 387

Bovenstaande persoonsbeschrijving van den Heiland is waarschijnlijk fantasie. Het is niet onmogelijk dat de Christus „een man van ongewone schoonheid” is geweest, maar die teekening strookt niet met de beroemde profetische schildering, uit Jesaja's pen gevloeid:

„Hij had geen gedaante noch heerlijkheid: als wij Hem aanzagen, zoo was er geene gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben” (Jesaja 53 : 2).

Leidsche Vertaling: „Hij had geen voorkomen of luister, dat wij naar Hem zouden omzien, geen uiterlijk, dat wij Hem zouden begeeren.”

In hetzelfde vers wordt Hij genoemd een wortel uit dorren grond: een schraal uitspruitsel. De groote Zondelooze zag er waarschijnlijk precies zoo uit als de andere Joden. Als zijn medejoden Hem uit de synagoge en buiten de stad werpen en Hem op een bergtop leiden „om Hem van de steilte af te werpen” (Lucas 4 : 29 en 30), gaat Hij weg: „door het midden van hen doorgestaan zijnde.” Klaarblijkelijk geleek Hij zooveel op de anderen, dat de meesten Hem niet herkenden toen Hij door hun midden liep.

Zijn „ongewone schoonheid” lag in Zijn karakter. Hij werd verzocht (Hebreë 2 : 18) en heeft geleden en gehoorzaamheid geleerd (Hebreë 5 : 8). Hij heeft honger geleden (Matt. 4 : 2) en dorst (Joh. 4 : 7; 19 : 28). In al die levensondervindingen is Hij zonder zonde gebleven, maar de gedachte is volstrekt niet misplaatst dat de inwendige strijd het uitwendige gelaat geteekend heeft, dat het niet is geweest het verveekelijkte, onmannelijke gezicht, dat sommige tekenaars gelieven te geven, maar veeleer een van scherpgeteekendheid en mogelijk stroefheid, dat den man van karakter zoo vaak kenmerkt.

Zou echter niemand ooit Zijn glimlach gezien hebben of Hem hebben hooren lachen? O, gewis, Hij was de Man van Smarten, maar toch óók de Vriend van kinderen. En wie kan zich kinderen denken zonder den gullen kinderlach! Verbeeld u eens een kindervriend wiens gelaat nooit een glimlachje vertoont bij de onschuldige vroolijkheid der stoeiende jeugd! Dat is te veel gevergd.

K.

DE TOOVERBAND.

(Vervolg van blz. 404.)

Dan had daar volstrekt niets op tegen gehad en voor het jaar voorbij was, was Hélène nogmaals binnengetreden — dezen keer als zijn jonge vrouwtje. Eén heerlijke, gezegende maand hadden zij tezamen er doorgebracht, tot de dood van haar moeder haar huiswaarts riep. Daarna was Dan naar een ander district overge-

plaatst en bleef het blokhuisje staan, zooals zij het verlieten. Maar wat een zalige maand was dat geweest! Het gezellige avondeten bij het open vuur, de geur der wilde bloemen, waarmede zij de tafel versierde en honderd-en-een andere dingen, waardoor het blokhuisje als 't ware gevuld was met geluk. Overal zag hij het werk van Hélène's handen. Het eigenaardige houten krantenrekje had hij op haar aanwijzingen gemaakt. Overal zag hij bewijzen van haar grooten zin voor schoonheid.

Dan gooide nog wat hout op het vuur en begon in het wilde weg de meubelstukken op te schrijven. En hij had nog wel gedacht, dat deze doffe wanhoop niet meer zou terugkeeren! Als de wind nu maar niet zoo hilde! Het begon hem werkelijk op zijn zenuwen te werken.

Daar op het boekenrekje lagen nog een paar boeken verspreid, eenige uitgezochte werken, waarin zij dien zomer hadden gelezen. Hij bracht een der boeken te voorschijn, de „Rubaiyat” van Omar. Bij het doorbladeren ervan fladderde een stuk papier naar beneden. Zeker een of ander papier van hemzelf. Hij schreef vroeger altijd alles op! Maar toen hij het in het vuur wilde werpen, zag hij, dat het niet zijn schrift was. Hij bekeek het meer zorgvuldig. Dik, roomkleurig papier, en nu trof hem ook de zwakke geur van bosciviooltjes. Iets van Hélène! Het was gedateerd 21 September 1921 en begon met „Lieve Moeder”.

21 September — den eigen dag waarop zij de tijding van den dood harer Moeder ontving. Zij moest dus dezen brief zijn begonnen vóórdat het telegram kwam en hem vervolgens in haar droefheid, zonder het te bemerken, in het boek gesloten hebben.

„Kunt u werkelijk goed begrijpen wie het is die u nu schrijft?” stond er. „Mevrouw Dan Walters; — jawel, zoo is het. Ik kan het bijna zelf niet gelooven, maar Dan verzekert mij plechtig, dat het waarlijk zoo is.

„Een volle hemelsche maand. We hebben samen tochtjes gemaakt en gearbeid om ons nestje warmer en mooier te maken. Gisterenavond bleven we tot laat in den nacht op om samen een heel mooi boek te lezen: Een Amerikaansche Idylle. Ook hebben we het beekje achter ons huis wat breeder en dieper gemaakt, zoodat we er nu in kunnen baden. Het comfort der stad missen we dus in 't geheel niet! Het is zoo prettig om vóór het ontbijt het badpak aan te trekken en een heerlijk koel bad te nemen.

„O, moeder, u had het gezicht van Dan moeten zien toen ik hem den eersten keer overrompelde met mijn heidensche ideeën over een bad buiten. Hij keek zoo onthutst-beschaamd! Weet u, hij moet nog leeren spelen en hij is zelfs voor zijn geluk min of meer bevreesd — arme jongen — hij heeft zooveel moeten ontberen. Zijn jeugd moet waarlijk tragisch zijn geweest, al spreekt hij er niet

over, zelfs niet tegen mij. Ik kan u heel moeilijk tante Martha beschrijven, maar zij is in alles het tegenovergestelde van u. Als wij ooit kinderen zullen krijgen, dan zullen zij, evenals wij, in een heerlijk „thuis” leven, zooals u het onze voor ons heeft gemaakt, lieve moeder. Herinnert u zich het sprookje dat u ons altijd vertelde over het glinsterende tooverkoord, waarmede allen die tot onze familie behooren aan onze eigen haardstede zijn gebonden? De gouden vlechten ervan beteekenen, liefde, de donkere vlekken erop beteekenen hartepijn en alle strengen tezamen geweven maakten het geheel zóó sterk, dat het onverbreekbaar was. Ziet u nu moeder, wat ik aan Dan heb goed te maken? Hij heeft zooveel gemist en —” Een kleine inktspat vertelde dat de brief plotseling moest afgebroken zijn.

Dan's oogen waren vochtig geworden.

Op dat moment deed een rukwind de deur open vliegen. Zonder op te zien strekte hij den arm uit om haar te sluiten toen de kaars uitwoei. De wind rammelde nog verder aan de deur, probeerde de ramen in te drukken, gierde om de hoeken van het huis heen om vervolgens zijn tocht door de bergkloof voort te zetten.

Een doodsche stilte volgde, plotseling verbroken door een geluid alsof een zwaar voorwerp over een bevroren grond werd voortgetrokken. Bij de deur hield het op. Dan was niet angstig van natuur maar voor hij de deur opende, greep hij toch een halfverbranden knoest van een denneboom.

Daar op den drempel stond zijn zoon en achter zich sleepte hij een glinsterende, nieuwe, roode slee voort.

„Kijk eens, die heb ik net gekregen”, hijgde hij buiten adem.

„Maar Kent”, riep de vader uit, terwijl hij den knaap in de duistere kamer trok, „waarom ben je hier gekomen? Je bent toch niet heelemaal alleen den heuvel opgeklommen?”

„O, dat is niets. Ik kom hier vaak. Ziet u”, legde hij uit, „ik ben nooit bang om bij tante Martha vandaan te gaan en nu gaat u toch mee terug.”

„Maar Kent, hoe wist je dan, dat ik hier was?”

„Toen u het tante Martha vertelde, luisterde ik aan het sleutelgat”, antwoordde hij onschuldig. „Ik zou al vroeger hier geweest zijn, maar het begon te sneuwen en die nare wind maakte dat ik haast verdwaalde. Maar ik wou de slee meenemen. Die kon ik daar toch niet laten blijven.”

Ik luisterde aan het sleutelgat. In een oogwenk doorzag Dan de gedachtengang van het kind. De dingen, welke je het liefst wilde doen, moest je stilletjes doen. Tante Martha onderdrukte elke natuurlijke neiging. Zijn jongen, zijn eigen vleesch en bloed aan zulk een invloed overgelaten! En dit had hij zelf gedaan, terwijl hij tante Martha kende uit ondervinding. Zelfs nu nog was hij aan het plannen maken om zijn kind geheel en al aan

de familie Melbourne af te staan. Er was een brief van de dooden voor noodig geweest om hem de oogen te openen. Zeer zeker had hij de gouden band verloren.

Hij nam zijn jongen in zijn armen. De aanraking van de kleine handjes om zijn hals deed iets in hem breken. Kwellingen van wroeging, waarvan hij nooit had gedroomd, groote vreugde, deemoed, liefde, al deze aandoeningen vochten bij hem om den voorrang en terwijl deze groote innerlijke strijd zich afspeelde, had hij het gevoel, alsof iets nieuws in hem werd geboren.

„Ik ben zoo blij dat je eindelijk bij me bent gekomen, pappie.” Kent fluisterde het schuw.

De verloren zoon moet hetzelfde gevoeld hebben, toen hij de armen zijns vaders om zich heen voelde. Hier waren de rollen omgekeerd. Hij was de verlorene en het kind heette hem welkom bij zijn terugkeer. Zes jaren had hij draf gegeten, terwijl dit hem wachtte. Want draf was draf al noemt men het lekkernij. Wat een dwaas was hij geweest!

Als God en Hélène hem konden vergeven, dan zou hij het aan Kent probeeren goed te maken. De plannen, welke Hélène had voor hem, moest hij alléén nu aan zijn zoon verwezenlijken. Kent moest leeren blijdschap te hebben in het leven. Hij moest opgevoed worden tot een daadkrachtig, eerlijk mensch. Het werd zijn taak van nu af deze poëtische verbeeldingskracht, welke feesten organiseerde voor Kerstboomen, te leiden en te ontwikkelen. Hij moest Kent doen begrijpen, dat men moeilijkheden niet moest ontloopen, zooals hij had gedaan — maar dat moeilijkheden er zijn om te worden overwonnen en dat daardoor het karakter sterker wordt.

„O, pappie, waarom kunnen we hier niet een heel langen tijd blijven? Het is hier veel leuker dan bij tante Martha.”

„Mijn jongen, dat zullen we doen, hoor. Ik zal je in mijn overjas rollen, dan kan je nu gaan slapen. Dan gaan we vroeg naar beneden en halen eten en dekens en gaan dan weer voor een paar dagen naar hier terug. Dan mag je mee naar Cuba. Hoe vind je dat?”

„O, pappie, pappie! het is net of ik een nieuw jongetje ben.”

Nog vóór zonsopgang gingen de man en zijn jongen op weg naar het stadje. De aarde was met een sneeuwkleed bedekt en dikke vlokken dwarrelden nog steeds langzaam naar beneden. Een opening tusschen de denneboomen liet een deel van de stad en van den oostelijken hemel zien.

„Kom hier, zoonlief, ga op mijn rug zitten. Ik zal je slee wel trekken.”

Zoo gingen zij een poosje stilzwijgend verder. Toen sprak Dan: „Zeg, mijn jongen, wat was dat voor een geschiedenis, welke je mij gisteravond wou vertellen?”

„O, zoo iets van een engel, die zong van: „U is een kind geboren”— maar kijk eens, vader, het begint licht te worden.”

„Ja, mijn zoon”, antwoordde Dan deemoedig, „het begint licht te worden.”

V.

GEZIN EN GEZONDHEID.

Karaktervorming bij kinderen. — Les No. 7.

In de vorige lessen hebben wij het welzijn onzer kinderen uit verschillende oogpunten beschouwd. Onze grootste aandacht hebben wij gewijd aan het lichamelijk noodige. En dat was goed, want het kind is in de eerste plaats een menschieder en een flinke grondslag van lichaamskracht is een goede basis voor het latere leven. Lichaamszwakte is de oorzaak van menige schipbreuk op de levenszee.

De Grondtoon van ons leven: Maar, al overschat men niet gauw het gewicht van een weldoorvoed lichaam, toch moeten wij niet uit het oog verliezen dat de allerhoogste ouderplicht, door zijn Maker hem opgelegd, zijn aandeel is in het vormen en bouwen van een sterk, edel karakter. Lichaams- of geestkracht waarborgen niet altijd dat het kind een goed burger wordt. De grootste misdadigers hebben sterke lichamen en een scherp, goed geoefend verstand. De hoogste plicht van Laterdaagsche ouders is het karakter en de ziel van het kind te ontwikkelen en te vormen.

Erfelijkheid contra omgeving: Het heeft weinig nut, te theoretiseeren of erfelijkheid of wel de omgeving den grootsten invloed op het karakter heeft. Zonder twijfel zijn het allebei sterke factoren, waarmede rekening dient gehouden te worden. Het is te hopen dat al onze zoons en dochters uit „goede ouders” geboren zijn, want geen bittere wel brengt zoet water voort, evenmin mogen wij hopen vijgen van een distelstruik te plukken. Met innigst gebed om wijsheid dient men zich een levensgezel(inne) te kiezen, die deel hebben zal in het bouwen van het nieuwe gezin. De diepste trekken, die de groote erfelijkheidswet aan onze nakomelingen overdraagt, liggen misschien buiten onze contrôle, maar in groote mate zijn wij de meesters van de omgeving waarmede wij hen omringen; niet zoo zeer wat stoffelijke welvaart betreft, maar zeer zeker wat betreft de zedelijke atmosfeer waarin zij opgroeien. Wij kunnen besluiten of wij hun leeren zullen eerlijk of oneerlijk te zijn. Wij kunnen, door eigen zelfbeheersching hen helpen hun tong en driften te beheerschen en hun eigen wil onder den Goddelijken wil te stellen. Of wij kunnen, als wij niet oppassen, hun

het tegenovergestelde leeren. Wij kunnen ijverig zijn en liefde voor nuttigen arbeid aanmoedigen, of — doen wij geen moeite — hen tot ledigloopers laten opgroeien. En alle noodige mensche-lijke karaktertrekken kunnen overal geleerd worden, waar ook de huiselijke haard ligt en hoe vet of mager de beurs ook is. Inderdaad is het haast altijd moeilijker een karakter op zijn best te laten ontplooien zoo het gezin geld in overvloed heeft. Het schijnt dat tegenspoed en worsteling de mooiste en krachtigste karakters vormen. Evenwel, als de ouders vastbesloten zijn met Gods hulp het beste dat in de kinderen is tot vollen wasdom te brengen, kunnen ze dit doen onverschillig wat hun financiële toestand ook zij.

De sleutels voor ouders of voogden: Het eerste noodige, dat iemand hebben moet bij het beïnvloeden van het karakter van het kind, is liefde — een diepe en ongeveinsde liefde — en een begripen van den kinderaard. Dit moge moeilijk te bereiken zijn, maar dat moet eerst geschieden of anders falen onze pogingen. Wees niet bang uw kind of uw kleinkind (of uw buurkind, als gij poogt hem te helpen) lief te hebben en aarzel niet hem te laten weten dat ge hem liefhebt. Liefde is voor het kind wat de zon is voor de bloem: ze brengt al het mooie te voorschijn, de geur, de volmaaktheid die anders verstikt had kunnen worden en voor altoos verborgen blijven. Geen kind wordt ooit te veel bemind. Maar o, de honderden die gebrek hebben geleden aan het allernoodigste in dit leven! Maar verwar niet liefde met toegevendheid: die twee woorden zijn volstrekt niet synoniem. Onwijze toegevendheid kan in één dag afbreken al wat liefhebbende beteugeling en leiding in jaren opgebouwd heeft.

Heb geloof in uw kind: Een tweede vereischte in de ouders, willen zij meehelpen om het beste in het kind te voorschijn te roepen, is een vast geloof in het goed-zijn en bekwaam-zijn van het kind. Geen kind kan verkeerde neigingen overwinnen als hij omringd is van personen die altijd op zijn fouten letten en ze vergrooten. Geloof ge niet in uw kind, houdt u dan alsof ge wel in hem gelooft, laat hem denken dat gij geloof in hem hebt: totdat de pogingen van het kind vruchten kunnen afwerpen, en ge zult verbaasd staan over de resultaten. Hiertoe is wellicht gestadige en gebedsvolle inspanning noodig, maar een andere weg tot slagen is er niet. Maar vermijd ook hier grove vleierij en beteekenislooze apenliefde. Laat kloeke maar liefhebbende waarheid uw woorden en daden versieren. Verbeter de kwade neigingen. Maar vergeet niet de waardige pogingen aan te moedigen.

Het gewicht van kameraadschap: Van wie leert het doorsneekind onzer dagen de meeste levens-lessen? Ge moogt hem theoretisch leeren de waarheid lief te hebben, maar als ge hem toestaat

om te gaan met een kind dat geleerd heeft dat hij met stelen of valsch-doen snoepgoed of verboden plezier verkrijgen kan, hoe lang zal het duren totdat uw kind hetzelfde doet?

Froebel, de stichter van het groote naar hem genoemde systeem, zegt: „Komt, laat ons met onze kinderen leven”. En dat is de eenige wijze om hen te leeren. De ouders die op een voetstuk blijven en het te druk hebben om tot het kind af te dalen altemee en met hem te spelen, en nooit het kind laten gevoelen dat vader en moeder zijn beste vrienden en speelmakkers zijn, kunnen er verzekerd van zijn dat hunne leeringen, hoe goed ook, in onvruchtbare aarde vallen. Wij leeren alle het best van degenen die wij het meeste liefhebben en met wie wij het meest omgaan.

De allernoodigste karakters trekken: De allernoodigste karaktertrekken kan men als volgt opnoemen: ten eerste, waarheidsliefde; ten tweede: gehoorzaamheid; ten derde: eerlijkheid. Deze drie trekken (met een menigte andere trekjes, die er uitloopers van zijn) dient de ouder of de leeraar gestadig te trachten op te bouwen in het levensweefsel van het kind. Alle ouders zullen hiermee instemmen, maar slechts weinigen weten instinctief deze deugden aan te wenden, en het ligt niet binnen het bestek van deze les, in bijzonderheden te gaan.

De vader en moeder dienen te verstaan dat zij allereerst deze karaktertrekken, die zij trachten aan te kweeken, zelf moeten bezitten, of anders zullen zij nooit slagen. Zij moeten beseffen dat zij een karwei ondernomen hebben waarbij het droogmaken van de Zuiderzee als niets is. Maar toch maken liefde en de resultaten die het oplevert als de kinderen tot groote, nuttige menschen in de Kerk en in de maatschappij zijn opgegroeid, het 't meest begeerlijke werk dat de mensch ondernemen kan. Vereenigd-zijn in streven, diep nadenken en bestudeering van het onderwerp, zoowel als vurig gebed zijn noodig om ook maar eenigermate te slagen.

Lesvragen.

1. Waarom is het zoo van gewicht dat het kind een flinke grondslag van lichaamsgezondheid heeft?
2. Wat is de hoogste onderplicht?
3. Wat is de sleutel voor ouders of voogden? Verklaar dit.
4. Hoe kunnen ouders de beste vrienden hunner kinderen worden?
5. Als onze kinderen niet van ons houden, is het dan onze of hunne schuld? Bespreek dit punt.
6. Hoe kunnen ouders al het hoogstnoodige van een sterk karakter hun kinderen inprenten. Verklaar deze karaktertrekken en hoe ze ingescherpt kunnen worden.

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voor den Zondagsschool-President voor Januari 1931.

Avondmaalsvers.

Wijl wij 't verbondsmaal houden saam,
Om Jezus' wil en in Zijn' naam,
Laat ons bedenken, nauwgezet,
Of hart en hand zijn vrij van smet.

Opzegtekst voor Januari 1931.

1 Samuël, hoofdstuk 15, vers 22.

—„Zie, gehoorzamen is beter dan slachtoffer, opmerken dan het vette der rammen”.

VRAGENBUS.

Vraag: Wat is de beteekenis van de horens, waarmede Mozes soms wordt afgebeeld?

Antwoord: Toen Mozes van den berg Sinaï naar beneden kwam, „glinsterde het vel zijns aangezichts” (Exodus 34 : 29-35) en „daarom vreesden de kinderen Israëls tot hem toe te treden”. Men zou kunnen zeggen: Mozes was „stralend” geworden.

Dit woord „stralen hangt samen met het Hebreeuwsche woord voor „hoorn”. Een misverstand heeft in sommige oude vertalingen, o.a. in de door de Roomschen gebruikte Vulgata, de bovenstaande zinsnede weergegeven als: „Mozes' aangezicht was gehoornd”.

Dat is één der verklaringen.

Een andere verklaring vindt men in het feit, dat sommige schrijvers „horens” beschouwen als zinnebeeld van het „verstand” en van de macht om „wonderen” teweeg te kunnen brengen. Volgens deze lezing zouden dus de horens van Mozes duiden op een bijzondere krachtige verstandsontwikkeling, zoowel als op het bezit van buitengewone vermogens, waardoor hij bij voorbeeld in staat was zijn staf in een slang te veranderen.

In verband hiermede vestigt men soms de aandacht op de horens, aangebracht aan de hoeken van de in den Voorhof en in den Tabernakel aanwezige altaren. Volgens de schrijfster A. Kingsford zouden deze horens er op duiden, dat het verstand in dienst moet worden gesteld van God. Immers werd het bloed der offerdieren bij voorkeur op deze horens gesmeerd. Een altaar is een plaats van offering en geen offer kan gebracht of begrepen worden dan door middel van het verstand. Maar het verstand moet dienen den Allerhoogste.

HET EENE BRANDGLAS.

Jezus..... is geboren in Tijden, waarin de Grieksche Denkkraft
 Was gekomen aan het einde van hare kracht;
 Ook is Jezus geboren in Tijden,
 Waarin de Aziatisch-Semitische Intuïtie
 Haar direct-gevoelen van God, haar spreken van God,
 Niet meer voldeed aan de geldende denk-methoden.
 De oude denkers hadden afgedaan;
 Bij de intellectueelen, en bij het proletariaat van Jezus' dagen,
 Zie, het was alles oud geworden.

'Toen is Hij geboren in Palestina,
 Drempel tusschen twee werelden.

Tusschen het O o s t e n:
 Babylonië, het land van Hammurabe den Wetgever,
 Babylonië, het land der Magiërs,
 Babylonië, het Rome der Oudheid,
 En Indië, het land van Boeddha,
 En China, het land van Lao-tse;
 En al deze landen der Wijsheid, verbonden door reizen van koop-
 lui en denkers.

En tusschen het W e s t e n:
 Rome,
 Griekenland.

Tusschen dat Oosten en tusschen dat Westen
 Is Palestina en Klein-Azië de drempel, de deur.
 En alle inzicht van het Oosten, van Sem's Zonen,
 En alle denkkraft van Griekenland, van Plato's kinderen,
 Alle stralen
 Van deze twee zonnen
 Zijn saâmgeschoten in het ééne brandglas:
 Jezus Christus' hoofd en hart.

Uit „Het Nieuwe Testament" van H. Bakels.

WIE OVERWINT?

Wie voor een heilige zaak zich aangordt tot den strijd,
 Die blijft verwinnaar, óók waar hij de néérlaag lijdt,
 Maar die het onrecht dient en 't heilig recht braveert,
 Die lijdt de nederlaag, óók waar hij triomfeert.

C. Bake-Meester Constantijn.

Uit: Invallen en Uitvallen.

ZENDINGSNIEUWS

Aangekomen.

Den 9den December is te Rotterdam aangekomen Ouderling Clyde Biddulph, uit Provo, Utah, om hier te lande eene zending te volbrengen. Hij vangt zijn werkzaamheden te Dordrecht aan.

Ontslagen.

Een van de verrassingen der jongste Zendelingen-bijeenkomst te Utrecht was de mededeeling dat Ouderling Marvin H. Ricks — naar aanleiding van een ouderlijk schrijven — weldra huiswaarts zou keeren. Broeder Ricks is dientengevolge den 1sten December naar Frankrijk vertrokken, om zijn broeder Marcell — aldaar op zending — een bezoek te brengen alvorens te Cherbourg scheep te gaan naar Amerika.

Verplaatst en Benoemd.

Ouderling Cloyd Galbraith is van Dordrecht naar Groningen verplaatst; ouderling Geert Boekweg van Alkmaar eveneens naar Groningen; ouderling Nanno Venema van Groningen naar Apeldoorn (wordt aldaar gemeente-president); ouderling Sylvester M. Dalebout van Apeldoorn naar Almelo (wordt aldaar gemeente-president); ouderling Milford L. Hall van Almelo naar Den Haag; ouderling Don F. Smith van Amsterdam Overhet-IJ naar Alkmaar; ouderling Jesse K. Thorne, reeds te Amsterdam werkzaam, naar Overhet-IJ; ouderling Lynn N. Murdock, pas van Den Helder naar Amsterdam verplaatst, is wegens het plotselinge vertrek van ouderling Ricks aangesteld tot gemeente-president te Alkmaar.

Overleden.

DALEBOUT. Te Dordrecht is den 20sten November 1930 overleden Marinus Johannes Dalebout, zoon van Marinus en Johanna Christina (Beekman) Dalebout, geboren 14 Augustus 1925, eveneens te Dordrecht; ingezegend 6 September 1925 door Ouderling Adrian Stam.

INHOUD.

Kerst- en Nieuwjaarsgroet ...	397	Zondagsschoolwerk	414
De Tooverband	399	Vragenbus	414
Als het jaar ten einde loopt	405	Het eene Brandglas	415
De Mensch Jezus	406	Wie overwint?	415
De Tooverband (vervolg) ...	407	Zendingsnieuws	416
Gezin en Gezondheid	411		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16 B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f3.—, Buitenland f4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.